

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

„Политическият туризъм“ на премиера Денков до Америка се заменя с разходка до Хага:

СЪНИЩА ЗА СНИМКА ДО КАМИНАТА С БАЙДЪН

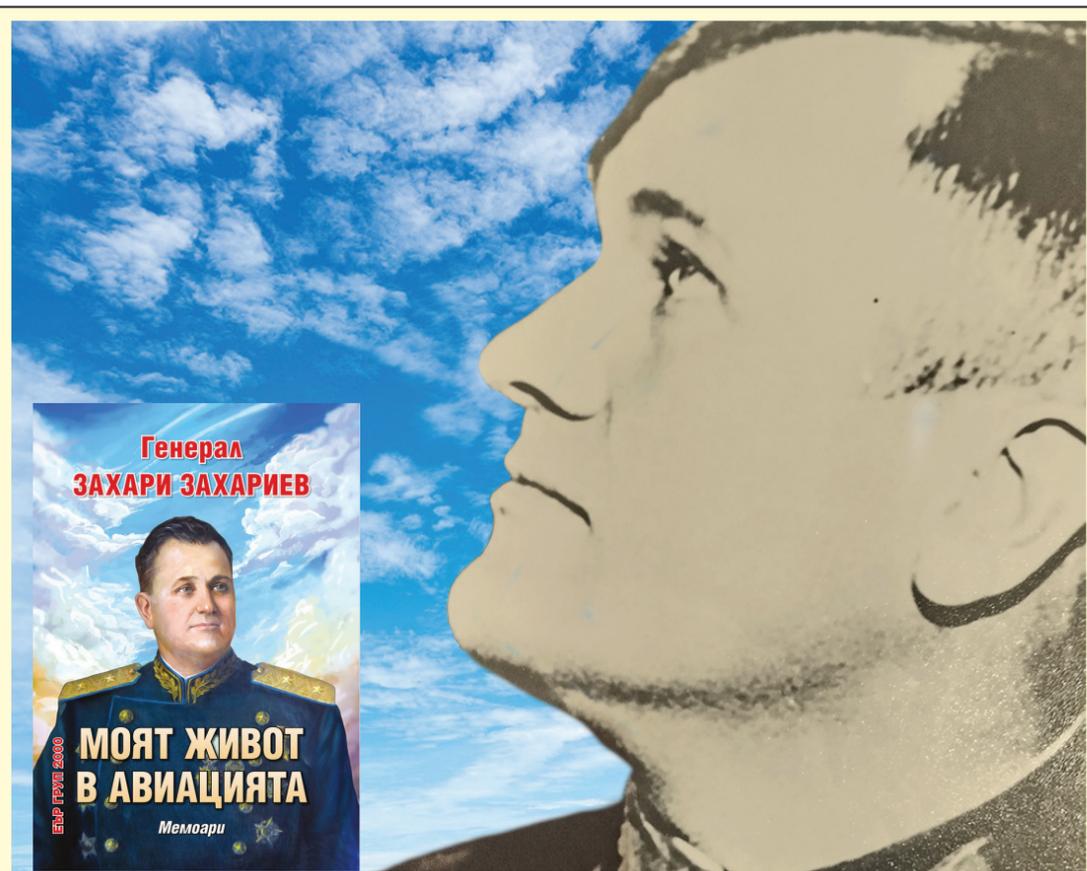

Петко ПЕТКОВ

„Уверявам ви, че няма да отида на пътуване, което не си струва по отношение на съдържанието на разговорите. Аз съм министър-председател на България и ще пътувам като такъв. Отивам в САЩ да представя приоритетите и резултатите от управлението на България. Когато се реализира тази командировка и се върна - ще се отчета. Когато някой е казал нещо, което не е на база на правителствената информация, няма как да вляза в такава дискусия. За първи път чувам, че официалното посещение на един министър-председател в партньорска държава може да се нарече екскурзия. Има опити едно такво пътуване да се блокира със слухове. Това може да се нарече опит за манипулация. Отчет ще ви дам, след като мине съответната командировка.“

Тъй нареждаше премиерът Денков в кулоарите и залата на Народното събрание на 2 февруари, в деня за парламентарен контрол, в отговор на питанията за предстоящата му визита в САЩ. Визита, квалифицирана от опозицията като туристическа разходка, за която Денков твърдеше, че още не е уточнена дата. Въпреки публикуваната на сайта на МС информация, че посещението е насрочено за 9-10 февруари, което според него било предварителен, а не окончателен вариант. Не сме сигурни дали визитата „си е струвала“, но беше абсолютно ясно, че ако в правителствения самолет се бяха натоварили всичките първоначално предвидени 40 персони, „политическият туризъм“ щеше да излезе доста скъпичко на данъкоплатците.

На стр. 2

120 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ГЕНЕРАЛ ЗАХАРИ ЗАХАРИЕВ

На стр. 6

Темата за „споделеното родителство“ само на пръв поглед е тема за родителя, лишен от родителски права след развод или раздяла. Погледнато национално, това е разговор за трагичното състояние на семейството и децата, за демографската трагедия в България. Погледнато лично, това е изключително остър, комплексен и труден за решаване личен и социален проблем. Засяга болезнено огромна част от българските граждани и влияе върху тяхното психическо състояние, жизненост и работоспособност.

През последните десетилетия българското родителство е мишена на мощна външна атака. Ясната и безспорно доскоро правна концепция за родителство, закрепена в Консти-

СПОДЕЛЕНО РОДИТЕЛСТВО ИЛИ ОТНОВО ДЕТСКО ПРАВОСЪДИЕ

Адв. Владимир ШЕЙТАНОВ

туцията на Република България и Семейния кодекс, стана обект на упорити опити за ревизия в областта на процесуалното и материалното право. Колкото и парадоксално да звучи, след хилядолетия семейна традиция на българския етнос днес в българското общество няма единна пред-

става за родителството като биологично предопределена категория. Всепризнатата дефиниция, почиваща на анатомична даденост, бе изоставена и доведена пропагандно до абсурдна ситуация да отрече човешката биология. Днес родител може да бъде чиновникът, който получава пари за отглеждане на чуждо дете („приемнен родител“), хомосексуалният партньор на единия родител, няколко партньори на единия родител без значение на сексуалната им ориентация. Може да бъде сурогатната майка. Може да бъде френски, британски или испански хомосексуалист или гей-дама, сключил хомосексуален брак с български партньори

в чужбина, осиновил българското дете на своя партньор (не е изключено срещу заплащане), и след това устроен временно в България, претендиращ за правен статут на родител. Може да бъде и трансджендър с флуидна сексуална идентичност. А защо не в близко бъдеще - и трансхуманоид.

Затова броят на родителите в резултат на тези ултрасъвременни концепции за родителство е повече от два пъти по-голям от броя на децата, т. е. едно дете може вече да има повече от двама родители.

Възниква логичният въпрос: готово ли е българското общество да приеме една нова ултраконцепция за ро-

дителството, готова ли е експертната правна общност да дискутира върху споделеното родителство, без да е дефинирала правния термин „родител“, готов ли е българският законодател да приеме ново законодателство, без да е определил кръга на субектите на родителски права, готов ли е българският съд да тълкува разширително понятието „родител“ към флуидни трансджендъри и сурогатни майки. Кой са субектите на родителски права - приемният родител, сурогатната майка, трансджендърът? Или човешките същества, създали нов живот, както е било хилядолетия преди нас.

На стр. 2

След разразилия се скандал, когато дори некоалиционният партньор на Денков, Бойко Борисов, реагира че в САЩ ще отидат министри, които преди една-две седмици са се върнали оттам, от туристическата група отпадна министърът на отбраната Тодор Тагарев. В социалните медии се появи информация, че от Пентагона са отказвали да разговарят с него, но дали това е причината той да си остане в България, ние не знаем. Шефът му Николай Денков също не се радва на особена почит в САЩ, щом МС е наел лобистка фирма, която да изпрати от Байдън поне една снимка с българския министър-председател. В Белия дом отдавна са уведомени, че на 6 март в България ще се извърши ротация ако не на целия кабинет, то поне на Денков и Габриел. Би трябвало да знаят и, че ще им гостува човек, който скоро ще мине „на друга отговорна работа“. Очевидно е, че не му се връща в МОН, щом заговори за минимални промени в състава на МС. И като сигурен напускащ посочи само името на здравния министър професор Христо Хинков, който обяви че не желае да продължи работата си като министър. От ПП-ДБ заговориха, че Денков може да оглави МВНР. Защо да не оглави и здравното и земеделското министерство? Александър Стамболийски е бил едновременно министър председател и министър на войната, нали? Обаче (не)коалиционният партньор Бойко Борисов е на мнение, че ротация трябва да има на всяка цена. Защото редица министри на ПП-ДБ не си гледали ра-

СЪНИЩА ЗА СНИМКА ДО

ботата, а обикаляли като партийни секретари в навечерието на европейските избори. Новото правителство след ротацията щяло да бъде излъчено с мандата на ГЕРБ и Борисов нямало да позволи партията да се унижава, отивайки при президента

вид: „Къде съм аз, къде сте вие!“ Все едно, че чуваме Алековия Бай Ганьо да казва: „Ти ще целунеш ръка, аз по-надолу. Ти по-надолу, аз още по-надолу. Че ти с мене ли ще се мерещи, бе кърпел!“ Борисов не успя да целуне Доналд Тръмп, който от-

Все едно, че чуваме Алековия Бай Ганьо да казва: „Ти ще целунеш ръка, аз по-надолу. Ти по-надолу, аз още по-надолу. Че ти с мене ли ще се мерещи, бе кърпел!“

с празен лист. Шо се отнася до екскурзията на Денков до Щатите, Борисов каза: „Когато от ПП-ДБ седнат пред камината на Белия дом, тогава ще могат да се мерят с мене“. Един бълсна с лакът жалкия му опит за интимичене, но поне водеше своя пиар, който го фотографира зад гърба на тогавашния американски президент. А пък той заяви, че българите били от-

лични партньори, които купували изтребители F-35. Ние всъщност бяхме предплатили 8 броя от още не нарисуваните F-16 Block 70, но карай да върви. Другите 8 ги предплати служебното правителство на Румен Радев. Докато „кабинетът на промяната“ ни „купи“ като котка в чувал 100 броя БТР „Страйкър“, почти връщеници като модел на 100-те БТР 60 ПБ „с отпаднала необходимост“, които Тагарев обеща да подари на Украйна. Разходите по превозването на тези антики до Украйна уж щяла да ги поеме Великобритания. Доказателство за това, разбира се, все още няма. Затова пък около първата въздушна линейка, която долетя преди две седмици от Италия, се вдигна такава шумотевица, все едно че сме си купили летяща чиния. А през първата година този хеликоптер ще лети само по светло, половин час преди зазоряване и половин час след залез слънце. Което означава, че планинските спасители ще си останат последната надежда на изпаднали в беда планинари. Не се знае и кога БДЖ ще се „модернизират“ с обещаните от министър Гвоздейков 70 германски жп вагона втора употреба. В сравнение с нашите, които дерайлират дори по гарите, те наистина са като нови.

А историята с американския воаяж на нашия злополучен премиер претърпя (не) очаквано развитие. Лично той обяви на 4 февруари, че ще остане в София, за да подпише евентуален меморандум с про-

тестиращите фермери и да довърши преговорите с аграрния сектор. Междувременно пред 8 броя от още не нарисуваните F-16 Block 70, но карай да върви. Другите 8 ги предплати служебното правителство на Румен Радев. Докато „кабинетът на промяната“ ни „купи“ като котка в чувал 100 броя БТР „Страйкър“, почти връщеници като модел на 100-те БТР 60 ПБ „с отпаднала необходимост“, които Тагарев обеща да подари на Украйна. Разходите по превозването на тези антики до Украйна уж щяла да ги поеме Великобритания. Доказателство за това, разбира се, все още няма. Затова пък около първата въздушна линейка, която долетя преди две седмици от Италия, се вдигна такава шумотевица, все едно че сме си купили летяща чиния. А през първата година този хеликоптер ще лети само по светло, половин час преди зазоряване и половин час след залез слънце. Което означава, че планинските спасители ще си останат последната надежда на изпаднали в беда планинари. Не се знае и кога БДЖ ще се „модернизират“ с обещаните от министър Гвоздейков 70 германски жп вагона втора употреба. В сравнение с нашите, които дерайлират дори по гарите, те наистина са като нови.

А историята с американския воаяж на нашия злополучен премиер претърпя (не) очаквано развитие. Лично той обяви на 4 февруари, че ще остане в София, за да подпише евентуален меморандум с про-

тестиращите фермери и да довърши преговорите с аграрния сектор. Междувременно пред 8 броя от още не нарисуваните F-16 Block 70, но карай да върви. Другите 8 ги предплати служебното правителство на Румен Радев. Докато „кабинетът на промяната“ ни „купи“ като котка в чувал 100 броя БТР „Страйкър“, почти връщеници като модел на 100-те БТР 60 ПБ „с отпаднала необходимост“, които Тагарев обеща да подари на Украйна. Разходите по превозването на тези антики до Украйна уж щяла да ги поеме Великобритания. Доказателство за това, разбира се, все още няма. Затова пък около първата въздушна линейка, която долетя преди две седмици от Италия, се вдигна такава шумотевица, все едно че сме си купили летяща чиния. А през първата година този хеликоптер ще лети само по светло, половин час преди зазоряване и половин час след залез слънце. Което означава, че планинските спасители ще си останат последната надежда на изпаднали в беда планинари. Не се знае и кога БДЖ ще се „модернизират“ с обещаните от министър Гвоздейков 70 германски жп вагона втора употреба. В сравнение с нашите, които дерайлират дори по гарите, те наистина са като нови.

А историята с американския воаяж на нашия злополучен премиер претърпя (не) очаквано развитие. Лично той обяви на 4 февруари, че ще остане в София, за да подпише евентуален меморандум с про-

КАМИНАТА С БАЙДЪН

крепата за Украйна, влизане и по суша в Шенген, влизане в Евроната, гарантиране на енергийната и друга независимост от Русия, борба с корупцията и руската дезинформация и шпионаж. Обаче какви „резултати“ от управлението на България щеше да отчете той, ако изобщо беше приет от Белия дом? Защо трябваше той и министрите му да се отчетат първо там, а после при завръщането си пред народните представители тук? Така постъпват само васали, когато отиват при своя сюзерен. Не беше ли „целта на занятието“ премиерът на промяната да получи одобрението на Байдън за една ротация „не на всяка цена“. Тоест на такава, при която Денков да си остане премиер или поне вицепремиер, Василев - министър на финансите, а Тагарев - министър на отбраната? И по този начин да бъдат охладени евроатлантическите изблици и властовите амбиции на Борисов и Пеевски, като им се размаха пак камшикът със санкциите по закона „Магнитски“. И като им се напомни, че имат доста дебел досиета от времената на сенчестия им бизнес. Дали екзекутирането на Мартин Божанов-Нотариуса, предшествано от разстрела на Алексей Петров, не е било ход за пресичане на няколко неудобни разкрития, засягащи не само магистрати, а и политически тънко минало? Като горепосочените двама новоизпечени говорители на евроатлантическото мнозинство и пропагандатори на „евроат-

лантическите ценности“. Ако „дълбоката държава“ е тръгнала да се чисти от неудобни свидетели, ще има и други показани екзекуции. Най-добрият свидетел е мъртвият свидетел! Ето защо „размагнитизираният“ Пеевски отлича общественото внимание, размахвайки пръст на президента и президентството като централа на бъдеща проурска партия „3 март“. Докато той, Пеевски, е новата звезда на евроатлантическия политически небосклон, неприимирим враг на корупцията, в която не участва. Ти да видиш...

Странно е, че и ръководството на БСП тръгна да си гради предизборно имидж на борци с корупцията, търсейки я, подобно на Пеевски, в президентството. Президентът Ра-

дев може и да е стрешил, начавайки за служебни министри хора като Кирил Петков, Асен Василев и Николай Денков, но той си остава поне първия си мандат единствената изборна победа на БСП и Корнелия Нинова в републикански мащаб. Втория си мандат Радев спечели въпреки неохотата на Нинова и кръга около нея. Кръг, изпокарал се с редица ценни партийни кадри и довел Столетницата до предпоследното място в НС. Ако Радев има вина, че направи известни шарлатаните Петков и Василев, не по-малка вина има и ръководството на БСП, което се съгласи на коалиционното управление с ПП-ДБ. И след това на недоверие, когато от коалицията се оттеглиха министрите на ИТН, ръководството на

БСП начело с Нинова подкрепи Асен Василев като вероятен премиер вместо Кирил Петков. Ето защо на последните предсрочни парламентарни избори избирателите отредиха на БСП независното предпоследно място в парламента. А успехът на Ваня Григорова на местните избори в София, когато тя изхвърли от балотажа кандидата на ГЕРБ Антон Хекимян, се дължи както на нея самата, така и на подкрепата ѝ от Софийската организация на БСП. Нинова беше на път да се отрече и от тази си условна победа. За каква кражба на леви избиратели и за какво завръщане на БСП в местната власт говори тя? Избирателите да не са крепостни селяни? Ако бяха сити и осигурени, нямаше да ги купуват с дърва за отгrev или дру-

ги дребни подаяния. Бедността и несигурността, това е причината за отказа от урните на 60% от имачите право на глас. С мизерията, а не с президента Радев трябва да се борят левите сили, включително БСП.

При настоящата „криво-лява“ и „криво-дясна“ политика съвсем естествено е отвлечението от „промяната“ леви и десни избиратели да потърсят алтернатива. И тя непременно ще се появи, независимо от съпротивата на т.нар. системни партии. Не защото я искал Радев и хората от президентството, а защото не я искал тези, които предадоха своите избиратели, членове и симпатизанти. Тези, които предизборно се обвиняваха, отхвърляха и „изгертваха“ за корупция, а накрая се „изпраха“ и опростиха взаимно. И взеха, че се „слобиха“: в името на стабилността, конституционната и съдебната реформа, ограничаването на президентските пълномощия върху служебните правителства и службите. И най-вече в името на „евроатлантическия цивилизационен избор“ на България. Понеже, ако дойде Путин, те ще трябва или да извадят старите си съветски дипломи и партийни членски книжки от БКП, или да се запилат по островите при офшорките, с които „нямат нищо общо“. Както нямат нищо общо с далаверата на „Чаталджа“ -3 и с винетните 7 процента на ГЕРБ Владимир Арнаудова. Нито пък с корупцията, която според бившия финансов министър на ГЕРБ Владимир Горанов е субективно усещана.

Само че народа можеш да го излъжеш няколко пъти, но не можеш да го лъжеш непрекъснато. Ще поживеем, ще видим.

Докато законодателят не даде еднозначен отговор на тези въпроси, солидната правна регулация на споделеното родителство остава фикция. РОД ИНТЕРНЕТЪНЪЛ и родителското движение не може да дадат принципно съгласие за законодателно решение на споделеното родителство без изработване на легална дефиниция на правната категория „родител“.

СПОДЕЛЕНО РОДИТЕЛСТВО ИЛИ

озен и открит диалог по съществуването на проблема, но не и в параванни преговори. Изненадващо прозвуча заявеното от министъра на труда и социалната политика, че неговото ведомство работи по създаване на Държавна агенция за правата на детето. Предвижда се това да бъде вто-

рата агенция за децата след Държавната агенция на закрила на детето. Тази новина буди повечето въпроси, отколкото дава отговори. Темата за споделеното родителство е обсъждана неколккратно през годините, но без практически резултат. Причината е очевидна – несъответ-

ствие между провъзгласените цели и предлаганите законодателни мерки. На конкретни социални и икономически проблеми се търси техническо решение, без да се потърсят причините. Законът не е вездесъщ. Той е само инструмент за легитимиране на съществуващи социални отношения.

Той не е в състояние сам да създава обществени отношения. Опитите за приемане на подобни закони винаги раждат мъртва правна норма. Адекватно решение на проблемите в упражняването на родителските права не може да се намери, ако бъде търсено в рамките само на един отделен правен институт. Проблемите на родителството не са изолирано явление, а една от проявите на цялостната криза на семейните отношения. Те са резултат от сериозни социални дефицити в тази област, които имат съкрушително въздействие върху демографията. Тривиална истина е, че все пак и най-лошият диалог е по-добър от всяка конфронтация, така както и най-лошият мир е по-добър от всяка война. Кръглата маса бе достатъч-

ОТНОВО ДЕТСКО ПРАВОСЪДИЕ

но представителна. В нея взеха участие МП, МВР, МТСП, АСП, ДАЗД, СРС и СГСС, депутати от ПП и ДБ, ИТН, бивши министри на правосъдието и външните работи. Техните изказвания обаче бяха общи, лаконични, изчакващи, съзнателно пестеливи. Ние имаме по-различна представа за този диалог. Очаквахме дискусии както по техническите аспекти, така и по философията на закона. Очаквахме от поканените държавни институции статистика и експертни изследвания за ситуацията на семейните и извънбрачните двойки в страната. Очаквахме информация за количествени и качествените измервания на проблема с разделеното родителство, за броя на разводите и разделите, за броя на децата от такива разтрогнати бракове и развалени извънбрачни съ-

жителства, обобщена оценка на съществуващата правна регулация и оценка за ефективността на предлаганата правна регулация. Очаквахме идеи за промяна на законодателството с разписани предложения на законодателни промени, с адекватна обосновка и експертна оценка на ефекта от законодателната промяна. Такива не бяха представени. Получи се една правно-техническа дискусия, без анализ на причините на явлениято и без конкретни текстове. Техническите аспекти излязо изместиха философията на закона. Липсата на конкретна информация беше сериозна слабост на кръглата маса. Получи се полудиалог, полудискусия в полунформационна среда. Заявлениата, че необходимата информация и законодателни предложения ще получим

в следващи дискусии, дойдоха едва при закриване на кръглата маса, което беше безполезно. РОД и останалите родителски организации не могат да изразят цялостно становище по толкова комплексен социален проблем без информация и обосновка. Това би било равномерно да подчиним задачата. На този предварителен етап РОД не може нито да отхвърли, нито да подкрепи предложението за промяна на СК в частта „споделено родителство“. За нас общественият диалог е едва стартирал. Сегашната кръгла маса поставя само началото на тази дискусия как се зараждат и развиват съвременните семейни отношения. От това как ще се развие по-нататъшния процес на обсъждане на темата ще си проличат истинските намерения на органи-

зационно използване на споделеното родителство за постепенен враждане на елементите на детското правосъдие в нашето законодателство. Ако доловим подобни намерения и тенденции, ще действваме съответно. Ще разкрием пред българското общество лобистките интереси на определени политически сили и НПО от детското правосъдие у нас. Ще разясним на обществеността катастралните последиците от детското правосъдие за българските деца и техните демографски измервания. Ние внимателно ще анализираме дискусията на тази кръгла маса и ще вземем отношение по философията на предлаганите законодателни промени. Когато ни бъдат предоставени текстовете на новите законови предложения заедно с мотиви към тях, тогава ще представим своя експертен анализ.

ИСТОРИЧЕСКА ЛИ БЕШЕ 2023 г.? 2024-А ЩЕ БЪДЕ СЪДБОНОСНА!

Д-р Румен ПЕТКОВ

Рядко хората осъзнават цялата сериозност и епохално значение на историческото време, в което живеят, освен когато ги засегне пряко и лично, както за съжаление това се случва с хората в Украйна, ивицата Газа и граничните руски региони днес. Дълго време, от 1989 година и това, което се случи край Малта, та до 2001 година светът изглеждаше сякаш навлиза в епоха на пълна либерална доминация, или както Фукуяма твърдеше, че историята е свършила. После, когато започна поредицата от американски войни, интервенции и цветни революции, разбрахме, че на този свят има и други сили и обективни исторически процеси, които не се подчиняват на политическата конюнктура или пожелателното мислене на неолибералите. Разбира се, историческа беше 2022 година, защото през нея започна войната в Украйна, която е първото директно предизвикателство срещу Запада и САЩ. Но още по-значима ще бъде именно 2023 година. Ето защо.

Първо, окончателно стана ясно, че еднополюсният свят си е отишъл. Вероятно безвъзвратно. Дори държави като Саудитска Арабия, която винаги е била зависима от Съединените щати, особено военно, вече показват независимо, суверенно и многовекторно международно поведение. Достатъчно е само да припомним, че саудитите накараха държавния секретар на САЩ Антъни Блинкен да чака принц Мохамед бин Салман почти цяло денонощие при уговорена среща.

И не е само Саудитска Арабия. Още по-показателно е поведението на съседната ни Турция, която през 2023 година затвърди многовекторната си политика. От една страна, Анкара остава интегрална и стратегически важна част от НАТО, без която алиансът надали ще може да провежда пълноценно политиките и да следва целите си в Средиземноморието, Кавказ и в други региони. Известни на всеки българин са и примерите на натовски

и европейски Унгария и Словакия, които успяват да водят политика, която е обърната не само на Запад, но и на Изток.

Нещо повече, показателно за отслабването на еднополюсната хегемония е, че изборите в Словакия бяха изгубени от либералните и антинационални сили, а лявопатриотичният Фицо отново взе властта. Все пак говорим за държава с пет милиона население, която не би трябвало да може да устои на мощта на един еднополюсен трансконтинентален хегемон. Същото ни показват и скоршните избори в Сърбия, където хегемонът се опита да организира сръбски "Майдан", но не му се получи. Преди десет години Вучич щеше да е

тези промени се виждат по бойните полета. Руснаците, които изоставяха с производството на безпилотни летателни апарати, днес са един от водещите световни производители. Те създават в пъти повече дронове с военно приложение не просто от Украйна, а от колективния Запад. Бяха изпипани и изчистени логистичните вериги на армията, а координацията между различните родове войски и военни части беше значително подобрена. Командирите и войниците на ВС на РФ са получили безценен опит, какъвто впрочем няма нито една натовска армия.

Но по-важното е, че само то руско общество и държава се променят. Вече не е прието и

балансър, военен и дипломатически фактор в Близкия изток, Централна Азия и Африка (заедно с Китай, разбира се).

Руснаците се разделиха през 2023 окончателно с илюзиите си, че може да има връщане назад към "славната епоха" на либерализма, която за обикновените хора е по-известна като "лошите 1990-е". Няма да има връщане назад. Русия почва да живее отново по свой собствен и самобитен начин на живот, съобразвайки се само с волята и нуждите на собствения си народ, както и с националните си интереси.

Промените там, както винаги в руската история, са бавни и тежки. Все още има неолиберали в Централната банка, във финан-

Все още има неолиберали в Централната банка, във финансовите институции, сред олигархата и интелигенцията.

паднал още на третия ден, а по улиците на Белград щеше да се лее кръв. Но днес хегемонът, макар и безпородно все още много могъщ, не е това, което беше някога.

Същите тенденции се наблюдават и в Азия, а и в Африка, където Америка и Франция губят все повече почва под краката на неоколониалните си ботуши, докато Русия и Китай засилват влиянието си, възползвайки се от антиколониалните и суверенистки движения, особено в централните части на Западна Африка.

Второ, Руската федерация, която воюва днес с колективния Запад по бойните полета на Запорожие и Донбас, не е онази Русия, която действа като реакция през февруари 2022 година и започна една не съвсем подготвена операция, в която имаше множество грешки, отстъпления, проблеми с логистиката и най-вече проблеми със самия руски елит - както олигархията, така и художествено-творческата интелигенция, които открито подкрепяха Украйна и Запада.

За две години военни действия Русия се промени кардинално. На първо място, разбира се,

Елвира Набулилина

приемливо някой да говори по националната телевизия, че Русия трябва да бъде буквално разпадна на отделни части "в името на демокрацията". Не се приема добре вече и да финансираш вражеската армия, докато печелите парите си от недрата на руската земя. Или пък открито да заплашваш с „Майдан“ в Москва, която не е превита на две с надеждата благосклонният западен сахиб да й позволи да седне на масата до него. Тази нова Русия се разпорежда като основен

нансовите институции, сред олигархата и интелигенцията. Петата и шестата колона продължават да се опитват да саботират президента Путин и Въоръжените сили на Русия. На места дори има скандални ситуации, като например директор на училище да забранява "възхваляване на СВО" или шеф на научен институт да не допуска коментиране на войната сред учени, студенти и докторанти по международни отношения...

Но всичко това постепенно си отива. И новата Русия, която се ражда пред очите ни, ще трябва да си намери нова идеология. Защото Русия е от този тип държави, които не могат да живеят само заради попълването на бюджета и поддържането на нисък дефицит. Руската държава-цивилизация може да съществува само в идеологически рамки. Дали тази нова идеология ще е лява или дясна, консервативна, социалистическа, националистическа или нещо между всичко това, предстои да видим. Но тя със сигурност ще е суверенистка и в известен смисъл имперска. Тя се ражда по бойните полета на Украйна, където се формира и новият руски елит, както каза Владимир Путин.

Трето, за първи път от тридесет години не САЩ са основният арбитър в отношенията между държавите. Китайската народна република освен най-голямата икономика в света (по БВП ППП) вече е и този геополитически фактор, който е дотолкова влиятелен и уважаван, че може да помири непомиримите саудити и иранци.

Китай се превръща не просто в най-желания търговско-икономически партньор по целия свят. Което е нормално предвид факта, че той не налага своите политически и идеологически възгледи на другите, а търси просто взаимноизгодни икономически, културни и дипломатически връзки. Той се превръща и в най-желания дипломатически партньор. Където и да има ескалация, проблем или сериозна международна ситуация, страните се обръщат към Пекин като към основен арбитър. Китай се опита да предложи мирен план дори за войната в Украйна, който реално можеше да адресира притесненията както на Русия, така и на Украйна.

Естествено Западът не допусна Китай да омиротвори Украйна, защото украинският конфликт е рожба на англосаксонските тайни служби, които се надяваха, че чрез него ще гласнат Русия в бездната на хаоса, недо-волството, гражданската война и „Майдана“, който евентуално ще свали Путин.

Четвърто, окончателно се вижда, че има алтернатива на олибералния икономически модел, който по своята същност е зле прикрит неоколониализъм, като например директор на училище да забранява "възхваляване на СВО" или шеф на научен институт да не допуска коментиране на войната сред учени, студенти и докторанти по международни отношения...

Въпреки вече стотиците милиарди евро под формата на оръжия, пари, намесници, инструктори, сателити и още какво ли не за Украйна, украинците не само че не печелят срещу уж разложената и изостанала Русия, но се случва точно обратното. Вече всички западни реноминирани издания като "Уолстрийт Джърнъл", "Уошингтън Пост", "Таймс" и други пишат, че Ук-

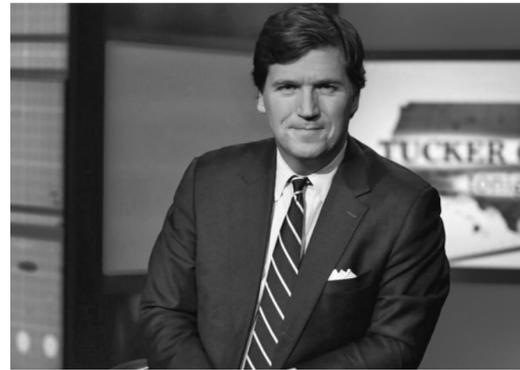
ПРЕДИ ДА ИЗБУХНЕ БОМБАТА

Съвсем скоро ще направим интервю с Владимир Путин. Замисляме това от няколко месеца. Ето защо ще го направим.

Първо: Ние сме журналисти и наша работа и дълг е да информираме хората. Вече две години тече война, която променя целия свят, а множеството американци остават неинформирани. Те нямат никаква представа за случващото се в Украйна и Русия. А те трябва да знаят, тъй като плащат за войната толкова много, че не могат да го осъзнаят напълно.

Войната в Украйна е катастрофа за човечеството. В нея загинаха стотици хиляди хора, загина цяло поколение млади украинци, съкрати се населението на най-голямата европейска държава. Но дългосрочните последици са още по-ужасяващи. Тази война напълно промени глобалните и търговски съюзи (алианси), а също и последвалите ги след започването й санкции. Световната икономика беше преобърната изцяло, а икономическият ред, установен след Втората световна война, който осигури процъфтяване на Запада цели 80 години, скоропостижно се разпада, а заедно с нея отпада и господство-

Защо ще взема интервю от Владимир Путин?

Търкар КАРЛСЪН

то на американския долар. Това са събития, които променят историята. Те ще определят живота на нашите внуци. По-голямата част от хората по света добре осъзнава това, което става пред очите им.

Попитайте обаче кой да е човек от Азия и Близкия изток как си представя бъдещето. И по-голямата част от населяващите ги ще ви кажат, че не са наясно. Те мислят така, защото никой до този момент не им е казал истината. Медията са корумпирани. Те заблуждават своите читатели и зрители с недомлъвки

и полуистини. От деня, в който започна войната в Украйна, американските медии направиха множество интервюта с украинци и със самия Зеленски. Ние също дадохме заявка за интервю със Зеленски и се надявахме, че той ще се съгласи да даде отговор на нашите въпроси. Но интервюто, което той даде вече за САЩ, не е традиционно. То беше изпълнено със специално подготвени бодряшки твърдения, които целяха единствено усилване на западното на Зеленски за по-категорично ангажиране на САЩ във войната в Източ-

вършеха това, за да попречат на нашето планирано интервю от Путин. Сигурни сме, че през миналия месец те са направили същото. Но този път ние наистина пристигнахме в Москва. Ние сме тук не защото обичаме Владимир Путин. Ние сме тук, защото обичаме Съединените щати и искаме те да останат просперираща и свободна страна. Ние сами си заплатихме за нашето пътуване. Не сме взели пари нито от правителството, нито от финансова група. Нашето видео с интервюто ще бъде напълно безплатно. Всеки желаещ ще може да го изгледа открай докрай. Благодарни сме на Илон Мъск, който обеща да качи видеото в неговата социална мрежа и да не го блокира.

Западните правителства най-вероятно ще направят всичко възможно, за да цензурират видеото в други не толкова принципални медии. Те се боят от информация, която не могат да контролират. Но вие нямате причина да се боите. Вие не сте длъжни да се съгласите с това, което ще каже в интервюто, но препоръчваме да го видите. Вие трябва да сте максимално информирани. И тогава като свободни граждани ги предоставяше на слушане новинарски медии. Те

ИСТОРИЧЕСКА ЛИ БЕШЕ 2023 г.?...

заява засега в "социализма с китайски характеристики", който успя да повдигне Китай от относително бедна и изостанала селска страна до позицията на световния гигант, който е не просто най-голяма икономика, но и водеща научно-технологична сила, с най-голямата средна класа в света.

Видя се, че може да има икономически модел, при който да има частна собственост, пазарни отношения и въпреки това не всички да се доминират от частния интерес, а напротив, да се запази в центъра на системата държавният и обществен интерес.

Пето, видя се, че хегемонът САЩ и целият колективен Запад с тях не могат да водят война на два фронта - в Украйна и Палестина, да не говорим за евентуално избухване на конфликт в Тайванския проток.

Въпреки вече стотиците милиарди евро под формата на оръжия, пари, намесници, инструктори, сателити и още какво ли не за Украйна, украинците не само че не печелят срещу уж разложената и изостанала Русия, но се случва точно обратното. Вече всички западни реноминирани издания като "Уолстрийт Джърнъл", "Уошингтън Пост", "Таймс" и други пишат, че Ук-

райна започва да губи и дори ще наложи да се откаже от някои свои искания (нереалистичните планове за "връщане" на четирите нови руски провинции под украински контрол).

С всеки изминал момент, в който руските войски отблъскват украинските атаки и напредват бавно, но методично, се отбояват сетните часове на НАТО, за което Украйна може да стане смъртоносен удар.

Какво ще ни очаква през 2024?

Международен план през 2024 година вероятно ни очаква продължаването на украинския конфликт, който ще стигне до една решителна фаза, изразена в голямо руско настъпление. Оставям на военните експерти да кажат накъде може да се насочи. Според разбиращите военна логика експерти подобно настъпление може да бъде насочено в цели три стратегически направления.

Първото и най-вероятно е към Николаев и Одеса - черноморските пристанища, без контрол над които Черноморският разложената и изостанала Русия, но се случва точно обратното. Вече всички западни реноминирани издания като "Уолстрийт Джърнъл", "Уошингтън Пост", "Таймс" и други пишат, че Ук-

Второто възможно направление е Харковското. Харков все пак е вторият по големина град в Украйна, индустриален едномилонник, който седи като кост в гърлото на Русия. Именно от Харков украинците застрашават и удрят редовно приграничните руски райони като Белгород.

Третото възможно направление е северното, а именно към Суми и Чернигов, за да се обезопасят руските граници, както и да може в перспектива или да се застраши самият Киев, или поне да се установи стабилна граница по река Днепър.

През идната година, и то съвсем скоро, предстои да разберем какво може да стане и в Тайванския проток. През януари ще има избори на бунтовния китайски остров Тайван. Ако старата националистическа партия Гуоминдан спечели, то островете ще балансира между Китай и САЩ и ще избягва конфронтация с Пекин.

Но ако спечелат местните "демократи", то Тайван вероятно ще обяви официалната си независимост от Китай, което вероятно ще доведе до военен конфликт. Пекин просто не може да допусне такъв сценарий, който да е дал precedent и сигнал за центробежните и сепаратистки сили в Тибет и Синдзян. Амери-

ка ще се опита да разиграе именно такъв украински сценарий за Тайван. Вече от доста време насам САЩ отпускат значителни суми за преворъжаването на местните военни сили, за да ги подготвят за война с Китай.

Нещо повече, американците задължиха японците да се съгласят, че при война ще помагат на Тайван. За да се създаде колективно преимущество срещу иначе по-големия китайски флот, американците формираха и съюзите QUAD и Аукус (първият представлява формата САЩ, Япония, Индия и Австралия, а вторият е изцяло англосаксонски - САЩ, Великобритания и Австралия).

Друго вероятно развитие през 2024 година, за съжаление, е ескалация на конфликта в Близкия изток, който заплашва да надскочи границите на ивицата Газа. Израел засилва операцията си срещу палестинците, а организации като Хамас ще засилят атаките си срещу еврейската държава от своя страна. Има опасност в ситуацията да бъдат намесени Хизбула, а косвено дори и Иран.

През 2024-а може да видим и още по-големи икономически и социални сътресения в Европейския съюз, където рецесията вече е съвсем неприкрита, а

скоро ще се усетят и социалните последици от нея. Нещо повече, има сериозно съмнение, че САЩ планират да оставят войната в Украйна на ЕС, което допълнително ще засили процесите на икономически разложение на Европа. Измъкването на европейски капитали, технологии, фирми и кадри от американците ще продължи с пълна сила. Както Алексей Вандан е написал преди повече от един век, зле е да си вриг на англосаксонците, но още по-зле е да си им съюзник.

С други думи, това, което ни очаква през 2024 г., са още конфликти, съдбоносно пренапреждане на международната ситуация и решителна разръзка на започнатите многоходови операции от двата основни блока в конфронтацията (САЩ и Западна Европа) срещу блока на Русия, Китай и Иран). Що се отнася до България, опасявам се, че режимът на „слобката“, който вече не крие желанието си да премахне свободата на словото и да наложи криптофашистки начин на действие, вероятно ще се опита да вкара страната ни в кърватва война. Но това, което те извършват от сервилност и заради "Магнитски", може да се обърне срещу самите тях и да доведе до края на сегашната ни политическа класа като такава.

АСЪТ НА БЪЛГАРСКОТО НЕБЕ

На 6 февруари в Централния военен клуб в столицата се състоя тържествено събрание-концерт, на което бе отбелязана 120-годишнината от рождението на генерал-полковник Захари Захариев.

Честването бе под патронажа на президента и върховен главнокомандващ Въоръжените сили на Република България ген.-майора от запаса Румен Радев, бивш командир на ВВС.

Генерал Захариев беше убеден български патриот и републиканец, който работи за издигане авторитета на родната авиационна школа, бе посочено в поздравителния адрес на държавния глава до организаторите на пръвната, прочетен от неговия съветник по отбраната и си-

За приноса на генерала в развитието на родната военна и гражданска авиация говориха още командирът на ВВС генерал-майор Димитър Петров и първият български космонавт генерал-лейтенант от запаса Георги Иванов. Във военното училище го посрещаша като татко на военната авиация, спомни си бригаден генерал от запаса Спас Спасов, председател на фондация „Български ВВС“, под чието ръководство се провежда честването.

Свои мисли за генерала като общественик, сподели и проф. Захари Захариев. Организаторите бяха поздравени още от председателя на СОСЗР ген. от запаса Златан Стойков, председателя на СВВБ доц. д-р Иван Сечанов, началника на катедра „Военновъздушни сили и противо-

въздушна отбрана“ във Военната академия полк. доц. д-р Росен Димитров, председателя на БАС Евгени Белий и кмета на Разград Добрин Добрев.

В честването взеха участие още съветникът на президента по сигурност и отбрана Стефан Голжевъргов, началникът на ВВВУ „Георги Бенковски“ бригаден генерал Юлиан Радойски, бившият началник на ГЩ и командващ ВВС генералът от запаса Михо Михов, председателят на БАА бригаден генерал от запаса Пламен Богданов, Румен Петков от партия АБВ, десетки офицери и цивилни служители, свързани с бойната ни авиация, представители на над 20 обществени и военно-патриотични организации от Националния инициативен комитет.

Концертът бе с участие на проф. Жени Захариева – неговата дъщеря, известна пианистка, педагог, лауреат на национални и международни звания и премии; проф. Ангел Станков, и Дарина Малева. Представено бе и второто издание на книгата на генерал Захариев „Моят живот в авиацията“.

Генерал-полковник Захари Захариев е роден на 6 февруари 1904 г. в с. Басарбово, Русенско, в учителско семейство. Летец е от 1925 г. Политемигрант в СССР в периода 1931-1944 г. В съветската авиация е бил летец-инструктор, командир на звена, авиоотряд, на ескадрила, началник на Тамбовската авиационна школа, началник-отдел „Бойна подго-

товка“ на Гражданския аерофлот на СССР и др. Като интербригадист се сражава в небето на Испания. Той е първият българин и първият чуждестранен гражданин - Герой на Съветския съюз. Участник е във Великата отечествена война на СССР. Бил е два мандата депутат във Върховния съвет на СССР. Сред неговите ученици има 27 герои на Съветския съюз, 16 герои на социалистическия труд и 18 заслужили летци.

Бил е заместник-командващ Народните въздушни войски (1945-1947 г.), командващ ВВС (1947-1955 г.), командващ ПВО и ВВС (1957-1959 г.), заместник-министър на народната отбрана (1954-1956 г.), военен, военновъздушен и военноморски аташе в посолството на НР България в СССР. Дългогодишен народен представител и зам.-председател на Общонародния комитет за българо-съветска дружба.

Велик патриот и радетел за дружба между народите. Общественик, посетил живота си на просперитата на българската авиация до сетния си час, публицист. Издал е книгите „Вярност“, „Доверие“, „Върнете се“, „Образите, които са в мене“, „Доблест“.

Заслужил летец №1 на НРБ, Герой на НРБ. Носител на множество български и чуждестранни отличия и награди. Ген.-полк. умира на 25 април 1987 г., за да остане навеки в небесните простори на своята родина.

ГЕНЕРАЛ ЗАХАРИ ЗАХАРИЕВ – ПАТРИАРХЪТ НА БЪЛГАРСКОТА АВИАЦИЯ

Да се пише за генерал Захариев е много приятно, лесно и много трудно. Приятно – защото той е обаятелен образ.

Лесно – защото за него се знае много, като че ли всичко за него е разказано както в историята на ВВС, в спомените за неговите съратници и последователи, така и в книгите, които сам той ни остави.

Трудно – защото неговият образ е един огромен океан, който не може да се преплува така лесно.

А защо пиша сега за него: От преклонение пред неговото дело;

От това, че днешното поколение в нашата авиация знае много малко или нищо за него;

Да браня неговата светла памет от клеветата и завист.

Ето накратко контурите на неговата биографична справка:

Роден е на 6 февруари 1904 г. в село Басарбово. Син е на учител с възрожденски дух. Летец от 1925 г. и остава такъв до април 1987 г., когато се простихме с него.

Антифашист от световен мащаб. Участва в Гражданската война в Испания срещу фашисткия преврат на Франко в защита на републиката като доброволец. Затова е удостоен със званието „Герой на СССР“ – първият чужд гражданин, удостоен с такова звание.

Авиационен ръководител от много висок и все още недостигнат връх на авиацията. В СССР е изтъкнат авиационен командир и ръководител:

Инструктор в Тамбовското авиационно училище (от 20 декември 1931 г.);

Командир на авиационен отряд (от 1934 г.);

Командир на авиационна ескадрила (от 1935 г.);

Началник на Тамбовското авиационно училище (от 1937 г.).

Участва във Втората световна война (Великата отечествена война) срещу хитлеристка Германия, като ръководи подготовката на хиляди авиационни кадри за участие във войната. От неговите ученици 27 носят званието „Герой на СССР“, 16 са със званието „Герой на социалистическия труд“ и 18 – „Заслужил летец на СССР“.

Първостроител на новата българска авиация. Общественик, депутат на Върховния съвет на СССР и в НС на НРБ, заместник-председател на Общонародния комитет за Бъл-

гаро-съветска дружба и председател на Съюза на ветераните от БА.

Носител на престижните награди – Герой на СССР, Герой на НРБ, Заслужил летец №1 на НРБ. Автор на редица художествени произведения на авиационна тема и художествено-документални книги за авиацията като „Доблест“, „Вярност“, „Върнете се“, „Образите, които са в мене“ и „Моят живот в авиацията“; командващ на ВВС, заместник-министър на отбраната и военен аташе на България в Москва. Това са контурите на неговата биография. Генерал Захариев е едно съкровище, с което може да се гордее България, без което нашата авиация ще бъде бедна и ограбена.

Ето извадка от интервю, дадено от генерал Захари Захариев на 17 септември 1982 г.:

Въпрос: Любимият ви девиз?
Отговор: Да обичам Оте-

чеството.

Въпрос: Признат недостатък?

Отговор: „Добрината ми избива на добрячина.“

Въпрос: Желани повторения?

Отговор: Животът ми в авиацията, да летя.

Въпрос: Съвети към съвременниците?

Отговор: Да не престават да се възхищават и да изпълняват своите идеали. С горещо сърце да обичат Родината.

Другите за него

Ето само някои мнения за него от тези, които са имали щастието да работят с него:

Полковник Асен Маринчевски, началник на Политотдела на ВВС: „Неповторим като военачалник, педагог в обучението и възпитанието на военните летци, неповторим като мавовски, обичаец и обичан от всички. Със своето умение и такт, със своята емоционалност и богата душевност като човек, като пряк другар, верен на своя народ и родина.“

Генерал Симеон Симеонов,

1973 г. Посещение в България на Леонид Брежнев, Генерален секретар на КПСС. На снимката до него - ген.-полк. Велко Панин, на втората редица вдясно - ген.-полк. Захари Захариев.

командващ ВВС: „Войните от ВВС високо ценят неговия богат летателен и командирски опит. За тях той е един действащ и изпитан урок по авиация.“

Полковник Димитър Ме-

вряхм, той остави в нашите сърца и памет незаличима следа. Запомнили сме го с бащинските грижи, които той полагаше за българските авиатори в онези трудни за страната ни години.

Познаваше лично всички български военни летци, обичаше ги и те го обичаха и му вярваха. Така например във военното летище Габровница, когато трябваше да представим един летец да се учи във Въздушната академия в Момино, СССР, определен от нас летец Пенчо Пиринов отказваше да отиде. Генерал Захариев лично дойде в Габровница, за да убеди Пиринов да отиде в академията.

В онези трудни за авиацията ни години той успя да сплоти авиационните кадри от три генерации – бранителите на небето на България с богат боев опит; дошлите от СССР летци с огромен опит от Втората световна война и първите наши следвоенни летци, като се започне от партизанския випуск от ВВВУ „Георги Бенковски“.

Генерал Захариев много страдеше, когато трябваше да се прости с изтъкнати военни кадри в изпълнение на т. нар. Женевско споразумение. Спомням си, когато той обяви решението за съкращенията пред ръководния състав на ВВС, говореше с мъка и каза бащински: „Изравете си по достойнство, помогнете им да си намерят работа, грижете се за тях след съкращаването.“

Когато бях извикан от него като временно изпълняващ длъжността ЗКПЧ на 11-и изтретелен авиационен полк, той каза: „И вашият командир Стефан Ножаров е в списъка“. Аз бурно, емоционално, с младежка невъздържаност, реагирах. „На кого ни оставяте, та ние сме неговите заместници на по 20-

26 години, без опит“. Тогава той застана пред мен с думите: „Капитане, аз по-добре от теб познавам подполковник Ножаров, ако не знаеш, аз съм му кум, но разбери, че не мога да не изпълня решението“. Видях в очите му мъка, а той се обърна с гръб да не види напирашите му слъзи.

По-късно, когато гостувах на нашия 1-ви учебно-боев полк в Каменец, той се обърна към командването с думите: „Искам от вас да подготвите хубави летци и с професията, и с поведението, и с външната си красота.“

По-късно имах възможност да работя с него като председател на Съюза на ветераните от БА и тук той беше цяла школа, от която се учехме.

Имал съм възможност да срещна с неговата дъщеря, професор Жени Захариева, именита пианистка със световна известност. Тя се гордеше със своя баща, чувстваше нашата обич към него, възприе всичко хубаво от своя баща и остана голям приятел на тази авиация, която създаде баща й.

От какво искам да браня паметта на генерал Захариев и има ли нужда от защита?

Та нали се знае, че чистата пара ръжда не хваща. Но за онези, които не го познават лично, четат клеветнически статии за него и се обръкват, за тях пиша сега. Ето някои неистини и клевети през последните години:

Във вестник „Минаха години“, брой 14 от 6 април 2015 г., пише, че „генерал Захари Захариев се е завърнал в България едва през 1946 г., с други думи, в онези трудни за страната ни години той е лежал на топло катеро герой на Съветския съюз и депутат на ВС на СССР и идва, когато най-трудното е минало“.

На стр. 8

гурността военния пилот полковник от запаса Илия Милушев. Без усилията на генерал Захариев, бе подчертал президентът в поздравлението си, бе немислимо изграждането в кратък срок в България на Военновъздушни сили след 9 септември 1944 г.

Наричаха го патриарха на българската авиация, каза полк. проф. Мануш Христов от ВВВУ „Георги Бенковски“, който проследи жизнения и професионален път на генерал Захариев. Той припомни някои негови мисли: „Станах летец не когато се научих да летя, а когато обикнах авиацията“; или „От скъсаното копче на униформата до летателното произшествие има само една крачка“.

СТРАТЕГИЧЕСКИЯТ ПРОВАЛ НА ЕС

Тимофей БОРДАЧЕВ

Блокът се опита и не успя да се превърне в независима глобална сила и погребените му действия в миналото сега се връщат да го преследват.

Независимо дали много от нас в Русия са готови да го признаят или не, мястото на Европийския съюз в международната политика неизбежно ще се превърне във важен въпрос както от теоретическа така и от практическа гледна точка. За великите сили важноста на този въпрос се определя от мястото на Западна Европа в собствените им планове и следователно - от това да знаят от какво могат да бъдат разочаровани. В случая със САЩ стратегическото значение на блока ЕС се определя от способността му да съдържа Русия (поне частично) самостоятелно.

От гледна точка на Русия ЕС е потенциално „слабо звено“

Европейският съюз днес ще трябва да се справя с големите последици от него

в единната коалиция на Запада, водена от САЩ, което явно застрашава интересите и оцеляването на руската държава. Подобна позиция има и Китай, чиито власти също очакват американското влияние в Европа да намалее с течение на времето, позволявайки на Пекин да запази достъпа до някои западни технологии и пазари след неизбежния им „развод“ с американците. От гледна точка на Индия ЕС е по-малко възискателен партньор от САЩ както по отношение модернизацията на индийската икономика, така и при решаването на някои от нейните национални проблеми.

В същото време е трудно да се говори за истинска симпатия към западноевропейците от страна на някои от техните глобални партньори. При днешните външнополитически обстоятелства водещите страни на ЕС са изправени пред перспективата постепенно да се превърнат в гранични територии, които глобалните играчи няма да разглеждат като нещо повече от политическа или икономическа ресурсна база. Въпросът е дали западноевропейците могат да спрат развитието в тази посока и което е по-важно - дали е необходимо да проявяват повече индиви-

дуализъм в световните дела.

На думи, както знаем, намеренията на водещите страни от ЕС (на първо място Германия и Франция) не са се променили много в сравнение със „златните“ години на развитие на техния независим стратегически проект за европейска интеграция. Както през 90-те и 2000-те, и Берлин, и Париж продължават да говорят за различна интензивност за желанието си да играят независима роля в световните дела. Но днес дори те не признават, че шансовете за реализиране на подобни планове са значително по-малки. Скоро ще стане ясно дали Западна Европа ще се окаже в ситуация, прогнозирана и от най-големите скептици. С други думи, действителната позиция на ЕС в световната политика все повече съответства на тази, получена във основа на абстрактни оценки - и за отношенията му със САЩ, и за способността му да действа независимо.

Ситуацията обаче се усложнява от няколко важни фактора. ПЪРВО, като водеща политическа сила в континентална Западна Европа Франция все още запазва мястото си на състоян член в Съвета за сигурност на ООН. Това я поставя формално на едно ниво с кралските фигури на международ-

ната общност. ВТОРО, икономическата мощ и потенциал на ЕС са изключителни. Германия остава една от водещите световни икономически сили. ТРЕТО, представители на Западна Европа участват в работата на повечето големи международни институции и заемат водещи позиции при оформянето на техните програми. Всичко това, а и много повече не ни позволява да се отнасяме с пренебрежение към блока, както и да третираме ЕС и отделните му членове като младши партньори на САЩ.

Все пак за горното мнение има сериозни основания. Драматичният изход от Втората световна война установи днешния международен ред, в който Западна Европа загуби ролята си на глобална сила заедно с възможността нейните държави да определят собствена си външна политика. Може да се каже, че всички западноевропейски страни претърпяват сериозно военно поражение в резултат на събитията от 1939-1945 г., включително и тези, които бяха сред формалните победители, както е случаят с Франция. С изключение на Великобритания и СССР всички големи европейски държави претърпяха во-

енно поражение - сред тях нямаше победители.

Крахът на колониалната система през следващите десетилетия беше следствие от драматичното отслабване на ролята на Европа в световната йерархия. Загубили потенциал по отношение на собствените си позиции, европейските колониални империи вече не могат да поддържат предишното си господство над другите народи. Този процес беше постепенен и в някои случаи смекчен чрез формиране на неоколониална зависимост. Въпреки това, както можем да видим от примера на френското влияние в Африка, замаяната на колониалния режим от 60-те и 70-те години на миналия век с нови форми, оказали се временни, неизбежно са последвани от пълна загуба на контрол от страна на бившите господари.

Дори Великобритания, която не беше победена, но значително отслабена от Втората световна война, беше силно засегната, а водещата икономическа сила в региона - Германия, загуби дори формален суверенитет над външната си политика. Франция се съпротивляваше известно време, но от средата на 70-те години постепенно започна да се отказва от независима роля

Украинската криза беше до известна степен резултат от загубата на всякакъв капацитет на континентална Европа за стратегическа независимост.

в световната политика. Финалът беше завършането на страната във военните структури на НАТО преди 15 години, след което френското военно планиране беше интегрирано в ръководената от САЩ система.

В резултат на горните промени в края на 2000-те години стана ясно, че всякакви мечти за независим ЕС в световните дела трябва да бъдат напълно забравени. Последният опит за възстановяване на суверенитет във външната политика беше френско-германската позиция срещу планове на САЩ за Ирак през 2002-2003 г., но това

не доведе до никакви удовлетворителни за тях резултати. Останалото беше довършено от почти постоянните икономически проблеми след кризата от 2008-2009 г. Плюс започналите по същото време политически кризи в повечето държави от ЕС.

Обобщавайки, можем да кажем, че действията на държавите от ЕС по време на острата криза в отношенията с Русия през 2021-2022 г. вече напълно съответстваха на истинската позиция на блока като несамостоятелен партньор на САЩ и като териториална база за осъществяване на

американските стратегически планове. Би било твърде наивно да се оплакваме от факта, че лидерите на водещите страни от ЕС, както и неговите институции напълно се подчиниха на събитията, които не можеха да контролират. Сериозността на зараждащата се криза - на практика опосредствана от украинския военен сблъсък между Русия и САЩ - не остави място за външнополитически маневри на ЕС в мащаб като този от периода на студентата война (1949-1991).

Нещо повече, самата украинска криза беше до известна

степен резултат от загубата на всякакъв капацитет на континентална Европа за стратегическа независимост.

Както видяхме по-горе, това се случи в рамките на постепенен процес, съчетаващ последиците от събитията от средата на миналия век, от провала на опитите за изграждане на истински политически съюз на основата на европейската интеграция, плюс проблемите поради разширяването на ЕС и създаването на обща икономическа политика чрез финансови инструменти в рамките на Евронзоната.

Допълнително доказателство за това е специфичното поведение на институциите на ЕС, които след февруари 2022 г. просто действат като икономическа ръка на НАТО. Ако западноевропейските лидери изглеждаха толкова безпомощни в началото на миналата година, това не беше, защото бяха некомпетентни. Истинската причина за тяхната неспособност да спрат свличането на континента към най-тежката криза от средата на 20 век с последващото подчинение на политиката на САЩ спрямо Русия е, че блокът е изчерпан от възможности за автономия.

Сега от нас зависи да видим колко сериозни ще бъдат последиците от този процес, кой-

то навлезе в последната си фаза през 2022 г. За разлика от Великобритания ЕС е твърде голям и разнообразен, за да бъде напълно подчинен на американското влияние. Западноевропейските компании имат мащаба да поддържат независими връзки с руския и китайския пазар. Големите страни от ЕС следват своите интереси и се оказват в двойствена позиция: стратегически напълно са подчинени на Вашингтон, но в същото време имат известна автономия във външнополитическите си контакти.

В резултат западноевропейските страни може да се окажат в състояние, в което противниците на Америка на световната сцена запазват влияние върху тях, без последните да могат да вземат самостоятелни решения. Това ще превърне ЕС в арена за конкуренция между външни сили. Все още не е ясно как подобна ситуация ще се отрази на способността на нейните държави членки да реагират на интересите на многобройните конкуренти.

*Заглавието е в редакцијата.

Източник: <https://www.rt.com/news/588995-eu-consequences-strategic-failure/>

Превод от английски: Александър Гочев

ГЕНЕРАЛ ЗАХАРИ ЗАХАРИЕВ - ПАТРИАРХЪТ НА БЪЛГАРСКАТА АВИАЦИЯ

От стр. 7

Истината е, че генерал Захариев, Борис Ганев, Кръстю Добрев и Август Кабакчиев идват в България на 5 октомври 1944 г., след по-малко от месец от промените на 9 септември.

Какъв герой на България е човек, който я е загърбил, той е герой на друга страна, там да го почитат?

Истината е, че на 1 май 1931 г. пред строя се чете заповед: „Уволняват се дисциплинарно за демонстрация във войската следните фелдфебел-школници: Кръстю Атанасов, Вълбо Божков, Никола Ватев, Борис Ганев, Никола Дюлгеров, Захари Захариев и Георги Стоев“. Така те остават без работа, уволнени, а не дезертирали от авиацията на България. Останали без работа, Никола Ватев, Захари Захариев и Борис Ганев, а след тях и Кирил Кирилов, емигрират в СССР. Участват активно във Великата отечествена война на Съветския съюз в състава на антихит-

леристката коалиция срещу фашистка Германия. В коя страна те се наричат предатели?

Поставено е званието първостроител на ВВС в кавички - или невярно.

Истината е, че през цялата втора половина на XX век българската авиация се изгражда под ръководството на генерал Захариев и това не подлежи на преоценка.

Неистина е и това, че генерал Захариев е държал в санка дошлите от СССР генерали Кирилов, Кабакчиев и Дечев.

Истината е, че той се отнасяше към тях с изключително доверие, а те към него - с уважение.

В невярна светлина се дава отношението на генерал Захариев към бранителите на небото на България през Втората световна война и се внушава мнението, че той е виновен за репресиите, на които незащитено бяха подложени някои от тях.

Истината я казват самите бранители на българското небе, например ето какво

пише за него ас №1 на българската авиация Стоян Стоянов: „Генерал Захариев казваше, че само истински патриоти са способни да изградят и развият високи морално-боеви качества като смелост, мъжество и саможертва в името на отечеството и това са бранителите на България“.

Генерал Захари Захариев като командващ ВВС остави на най-отговорни длъжности мнозина от бранителите на България, от командир на полк до заместник-командващ на ВВС - Стоян Стоянов, Иван Демиров, Михаил Григоров, Кръстю Атанасов. Отнасяше се с дълбоко уважение към Чудомир Топлодолски, Борис Дамев, Стефан Конзов, Тодор Розев, Петър Манолов и др.

В невярна светлина с показва и отношението му към така наречените „царски“ офицери. Той смяташе, че тези, които са служили на отечеството, заслужават нашата признателност и уважение. Не признаваше мнени-

ето, че царски офицер е равностойно на фашистки офицер. Не може на никого да се налагат незаслужени оценки. Друго е отношението му към онези, които имаха лични престъпления пред родината. Към тях той бе справедливо безжалостен - има се предвид случаите на измяна на родината при изпълнение на летателна задача и преминаване на страната на противника, за тях няма друго определение освен „Измяна на Родината“ - капитан Савов на 9 септември 1944 г., поручик Владимир Александров на 12 септември 1944 г. и след това на 25 юни 1946 г., както и терористичният акт, извършен от капитан Михаляков на 30 юни 1948 г. Безпощадно е било и отношението му към онези, които лично са участвали в разстрел и доубиване на партизани при Балванската битка.

Разбира се, генерал Захариев като всички смъртни не е безгрешен, не е икона и не му е мястото в криптата на храм-паметника „Св. Александър Невски“.

Полк. о. з. Иван ПЕТКОВ

Той е в сърцата на всички, които са имали щастието да живеят и работят с него. Той живя в своето време и не може да излезе от същността на промените, които се случиха на 9 септември 1944 г. в България - при нова система, нови командири, нова авиационна техника, нови летци, ново място на България в световните процеси.

Цялото майсторство на генерал Захариев се състоеше в това да намери баланс, който най-добре отговаряше на интересите на България, и той го постигна.

Историята с оценка за генерал Захари Захариев

Оценката за генерал Захариев даде вече историята. Той е всепризнат командир, наречен с обич Патриарх на българската авиация. Цялата втора половина на XX век мина под знамето на този талант, педагог, родолюбец и човеколюбец.

Слава на този велик българин!

Полк. о. з. Иван ПЕТКОВ

Андрей ФУРСОВ

Голяма заблуда е да се говори, че Русия няма особен път, че всички народи се стремят към една точка. При това много опасно, а от гледна точка на „изкуството на борбата за живот“ на световната арена - поразително и капитулантско. Цялата гекултурна игра на Запада, на англосаксонците в частност, през последните 250 години се заключава в това уникалното развитие на една цивилизация да се представи за универсален модел, към който трябва да се стремят всички останали. То няма универсален исторически път на развитие.

Стремежът да вкарат няколко системно-исторически варианта за развитие под един, провъзгласен за универсален, главен и прогресивен, не е нищо друго освен идейно-културно отражение на стремението на западната буржоазия да установи политико-икономически контрол над света. „Културната хегемония“ отразява

НУЖЕН ЛИ НИ Е ТАКЪВ ПРОГРЕС

политическо-икономическата хегемония и е средство за установяването ѝ.

Не ни стига адекватно знание за съвременния свят, за световната (а от границата на 70-те и 80-те години - за глобалната) система, в която тя плътно се включва през „50-те угължени години“ на XIX век (1848-1867 г.). Ние сме прекомерно концентрирани върху своите проблеми, често разглеждаме нашата история откъсната от това, което се случва в Евразия и по света. В резултат изпускаме от поглед най-важните световни промени. И губим.

Да, Русия често бяга преди другите общества. Но се случва и обратното. И днес в крайна сметка в един от аспектите на развитие на РФ ситуацията изглежда именно така. Сега за първи път за доста дълъг период от руската история руснаците имат възможност да изградят нация-държава въз основа на характерните за руския народ принципи и ценности, преди всичко на социалната справедливост.

По света епохата на дър-

жавите-нации отива в миналото. Нататък тласка глобализацията, за която е адекватен друг тип държавност. Наричам това държава-корпорация - това е национална държава, започваща да се държи като корпорация, тоест въз основа изключително на пазарноикономическата рационалност, отхвърляйки общонационалните и социални функции и задължения или се стреми да ги сведе до минимум. През 90-те години възниква противоречива ситуация: когато основната маса от населението на страната обективно е готова да строи нация-държава върху руините на комунистическото наследство, а бившата комунистическа върхушка заедно с криминалните среди и чуждестранни капи-

От 250 години сър Джон Бул настоява към неговия универсален модел да се стремят всички останали.

тал започва да гради държава-корпорация. Причината е, че държавата-корпорация е по-адекватна за „глобалния финансов Франкенщайн“ - глобалната

икономика, която не е просто криминална и в която границата между криминалната и легалната сфери е изтрита.

„Отслабването“ и „напускането“ на националната държава се представят като неиз-

бежни, като елемент на глобализацията, идентифицирана с прогреса. Но въпросът е дали руснаците и другите народи на Русия се нуждаят от такъв прогрес? Много по-важна е национална държава, изградена върху исторически традиции. Ако глобализацията не отговаря на нашите интереси, защо да не я спънем, защо да не поработим върху нея заедно с тези, които тя обрича на незначителност - а такива са 80% по света!

Но такава работа изисква адекватни познания за света и за нашето място и положение в него, за уязвимите точки на света, за това къде е неговата „игла на Коичей Безсмъртни“.

Превод: В. Сергеев

Никола ФИЛИПОВ

КОЙ РАЗМЕНИ МАКЕДОНИЯ СРЕЩУ КИПЪР?

Макар че (както се изразяват някои) „Гугъл всичко знае“, чрез него не намираме информация кога и как остров Кипър става английска колония. Воювала ли е Великобритания, за да го присвои? Кога е воювала и срещу кого? Че тази любопитна и пазена в тайна подробност е свързана с българската история, аз открих случайно при посещение на английската база на остров Кипър преди няколко години. Наскоро обаче проучих как това е описано подробно в английската преса в периода от март до август 1878 година – тоест времето между подписването на Санстефанския договор и решенията на Берлинския конгрес.

В интернет може да се срещне информация, че до 1878 година остров Кипър е бил владение на Османската империя. Може да откриете и факта, че от 1878 година става английска колония. Нооо... как става тази трансформация няма да откриете никъде!

Нима Англия е воювала срещу Турция за да го завземе? Напротив! Англия винаги е стояла зад Османската империя, винаги я е подпомагала военно. Лондон е пълен с паметници в чест на Кримската война, която война Османската империя печели благодарение участието на британски войски на нейна страна.

Нещо повече – по време на Кримската война Великобритания разполага превантивно свои войски в Добруджа с цел недопускане руските войски да преминат Дунава и освободят България. Така пише в Британската енциклопедия. А в околностите на Варна са били изградени и военно-полеви бол-

ници, които се считат за първите военни болници в човешката история, което е обявено принос във военното дело. Известният потомък на династията Рюрик (основатели на някогашна Русия), княз Никита Дмитриевич Лобанов-Ростовски, често в изказванията си твърди, че истинският победител в освободителната ни Руско-турска война от 1877-1878 г. е не Русия, а Великобритания. Защото победата на Русия на бойното поле е сведена до минимум на организирания от Великобритания Берлински конгрес. А Великобритания придобива остров Кипър и ред други привилегии, без да вземе пряко участие във войната и без да загине нито един британски войник.

На упоменатия Берлински конгрес, когато се решава наболеният по онова време „Източен въпрос“ или по-точно българският въпрос, не само, че не са допуснати представителите на българите, но и участието на Русия е сведено до формалност. Защото както ни уведомява тогавашната английска преса, там всичко диктуват англичаните. Тогава Великобритания е най-мощната империя в света и никой не смее да оспорва намеренията ѝ.

Проучвайки публикациите в английската преса от онова време, мен силно ме впечатли фактът, че английският дипломат е ползвал стара английска карта като доказателство защо българската държава не бивало

Издигане на британското знаме в Никозия.

да минава на юг от Стара планина. За него най-важен бил фактът, че на картата думичката „България“ била написана между Дунава и Стара планина и нито една буквичка от нея не излизала извън този район. А докде се простират земите, населени с българи, не считал за нужно да се взема под внимание. А княз Владимир Черкасски, който е угълномошен от руския император по време на войната да оглави временно руско управление в българските земи, считал за най-важен именно този факт – къде живеят българите!

Той организира гражданска администрация, въвежда селско и градско самоуправление, привлича изявени и авторитетни българи в управленската система. Извършил е изследвания и подготвил карта на населените с българи земи, но Великобритания и нейните западни съюзници изобщо не са пожелали да вземат под внимание факта и са отхвърлили всички руски претенции по време на Берлинския конгрес.

Княз Черкасски умира в Сан Стефано на 19 февруари 1878 г., когато е подписването на договора. Неговите записки обаче по-късно са взети под внимание при изработването и приемането на Търновската конституция на Княжество България през 1879.

Известно е, че християните на Балканския полуостров са били наричани от турците „рум миллиет“ народ, което обикновено се превежда като „сръбски народ“. Именно заради това, че изповядват християнската вяра, в Берлин обособили земите южно от Стара планина като Източна Румелия. А западната „Румелия“, или по-точно населената най-вече с българи територия на Македония – връщат на Османската империя. В замяна на това султанът предоставя на благодетелите си остров Кипър.

В почти всеки брой на „Илюстриред Лондон Нюз“, а и на всички останали английски вестници по това време се коментира този султански подарък – остров Кипър срещу Македония. По този повод се хвали правителството и въобще мьдрата политиката на управляващите за това тяхно постижение. А когато всичко вече е извършено, с подобавачи тържества в главния град на остров Кипър – Никозия, тържествено се издига знамето на Великобритания! И нито един английски вестник не пропуска да илюстрира това на първата си страница. Ето така Кипър става английска колония. Другото се знае!

Инж. Евгений УНАНОВ

При участието си в „Панорама“ на БНТ от 19.1.2024 г. министър Тагарев отново даде простор на крайната си русофобия. Въпреки че дискусиата, която се водеше пред камерите, предполагаше съвсем различни позиции и аргументи, господин министърът потърси (и измисли) повод, за да покаже (и докаже), че е краен русофоб. Той разпаляло изрази становище, че в страната ни се разпространяват лъжливи новини. И какво посочи като пример?

„В България се говори, че Русия ни е правила само добро, а от Запада сме видели само зло.“

За да докаже, че това е фалшива новина, министър Тагарев посочи, че преди началото на Руско-турската освободителна война на 1877-1878 г. руският император е сключил спозумение с императора на Австро-Унгария, че след войната ще се създаде „малка“ славянска държава. Това е споразумение между двама императори – настоява министърът, което е потвърдено от Берлинския конгрес. И с какво опровергава, господин Тагарев, „фалшивата новина“?

След Априлското въстание и жестокото му потушаване репортажите от събитията, разпространените гравюри, разкриващи жестоките убийства на мирни хора от българските села и градчета – старци, деца, пеленачета, гаври с български жени и момичета, предизвикват справедливо възмущение и гняв на европейската общественост. Особена съпричастност към българите проявява руският народ. И след провала на Цариградската посланическа конференция император Александър 22 взема решение да постигне освобождение на братския народ с военна сила. И тук се намесват последици от Кримската война

МИНИСТЪР ТАГАРЕВ И ФАЛШИВИТЕ НОВИНИ

(1853-1856) и Австро-Унгария се възползва от случая да доведе анексията на Босна и Херцеговина. И така се появява условието за „малка“ славянска държава. Даже Австро-Унгария показва решителност – мобилизира запасни части, които държи разположени на границата с Руската империя през цялото времетраене на войната.

Е, г-н Тагарев, кое не е лошото в поведението на Запада в лицето на Австро-Унгарската империя?

След успешното и победоносно завършване на Освободителната война, въпреки нежеланието и протакането от турска страна, на 19 февруари (3 март) 1878 г. се стига до подписване на Санстефанския договор.

Договорът не третира само българския въпрос – определя границите и обявява независимостта на Черна гора (чл.1 и чл. 2), на Сърбия (чл. 3) и на Румъния (чл. 5). За разлика, съгласно чл. 6, „България се издига в автономно, погодно княжество, с християнско правителство и народна милиция“. Границите на територията на княжеството са определени в съответствие с признатите земи, влизачи в българската Екзархия съгласно фермана от 1870 г. на Високата порта, и признатите граници на Цариградската посланическа конференция за две български държави (чл. 6).

Какво значи „малка“ или голяма държава. Защото Санстефанска България е по-малка от Испанското кралство от Френската република, от Германската и Австро-Унгарската империя. Да, вярно е, Великите сили обичат да създават малки държави по принципа „разделяй и владей“,

както Белгия например.

Често се говори за предварителния характер на Санстефанския мирен договор. Да, вярно е, че той не е подписан от двамата владетели: руския император и султана на Турция. И това не може да стане при условията на водена война. Но нека видим какво съдържаша самият Санстефански мирен договор:

„Негово величество руският император и негово величество императорът на отоманите, в одушевени от желанието да дадат и осигурят на своите страни и на своите народи ползите на мира, както и да предпазят всяко ново усложнение, което може да ги заплаши, назначаха за свои пълномощници със задача да уговорят, сключат и подпишат прелиминарните на мира:

Негово величество руският император от една страна – граф Николай Игнатиев, генерал-адютант на Османския императорски величество, генерал-лейтенант, член на имперския съвет, награден с ордена „Св.Александър Невски“ с брилянти и с много други руски и чуждестранни ордени, Александър Нелидов, шамбелан на императорския двор, действителен държавен съветник, награден с ордена „Св.Анна“, 2-ва степен с мечове, и с много други руски и чуждестранни ордени.

И негово величество императорът на отоманите, от друга – Сафвет паша, министър на външните работи, награден с ордена „Османче“ с брилянти и с ордена „Междудие“, 2-ва степен, и с много чуждестранни ордени, и Саадулах бей, посланик на негово величество при германския императорски двор, награден с ордена „Междудие“ от 2-ва степен и с ордена „Османче“ от втора степен

и много други чуждестранни ордени.

Като, след като разменили своите пълномощия, намерени в добра и надлежна форма, уговориха следното:

Следват текстовете на 28 члена от договора...

Чл. 29. Настоящият акт ще бъде ратифициран от техни императорски величества руския император и императора на отоманите и ратификациите ще бъдат разменени в петнадесет дни и по-скоро, ако това е възможно, в Санкт Петербург, където ще се уговори времето и мястото, когато постановлението на настоящия акт ще бъдат обличени в обичайните тържествени форми за мир.

Разбира се, във всеки случай, че високите договорящи страни остават да се смятат като формално свързани чрез настоящия акт от момента на неговата ратификация.

В удостоверение на което респективните пълномощници облякоха настоящия акт със своите подписи и сложиха там своите печати.

Направен в Сан Стефано на деветнадесетия февруари (трети март) хиляда осемстотин и седемдесет и осма годин.

(п) Граф Н. Игнатиев, (п) Нелидов (п) Сафвет, (п) Садулах“. (http: www.omda.bg/BULG/hystory/San stefano _htm)

Ратификациите на договора са били разменени в Санкт Петербург през м. март 1878 г.

И какво виждаме? Това е договор между две империи. Никъде не е споменато, че подлежи на одобрение от някакъв международен конгрес.

Берлинският договор от 1/13 юли 1878 г. е незаконна намеса на великите сили, за да диктуват своите интереси. Това е поведенето на Запада, министър Тагарев. Лъжливата новина е, че Санстефанският мирен договор е преварителен, нещо, с което се спекулира от години от определени историци.

И „без да пролеят капчица собствена кръв Британската империя си взела възнаграждението - остров Кипър, а Австро-Унгария задръжала Далмация, окупираше Босна и Херцеговина и навлязла в Новопазарска санджак.“ (акад. Георги Марков).

Ето това е Западът за нас, българите. Какъв е за министър Тагарев, е друг въпрос.

Но Историята рано или късно поставя нещата на местата им.

Тази окупирана от Австро-Унгария Босна и Херцеговина става причина 40 години по-късно за ликвидирани на империята. Този урок трябва да го научи и министърът.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР

Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:

Александър ГОЧЕВ

Проф. д-к. н. Бончо АСЕНОВ

акад. Васил ГОЗЕЛЕВ

д-р инж. Марин БЕЛОВ

Проф. д-р НАКО СТЕФАНОВ

акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ

Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1000 София

ул. Пиротска №3

тел.: 02 985 23 07

тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА

„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“

София, ул. „Тимтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:

Уникредит Булбанк

IBAN B643UNC70001519963494

BIC

UNCRBG5F

Примат се оригинали по

стандарт 30 реда,

60 машинписни знака.

Ръкописи не се рецензират

и не се връщат.

Броят е приложен редакционно

на 09.02. в 13 часа.

Хонорари се изплащат в сряда

и четвъртък от 12 до 15 часа

ISSN 1310-8492

Българският учен - капитан I ранг от запаса, професор доктор на психологическите науки инж. ИЛИЯ ПЕТРОВ ПЕЕВ, стана носител на престижни награди. Във времена, когато светът и отношенията между държавите са изпълнени със страх и негативизъм, неговият принос в науката бе високо оценен.

На 25 декември 2023 г. в Москва му бе връчен диплом от Руския творчески съюз на работниците в културата и „Московския вестник за култура“ за укрепването на международното сътрудничество в областта на културата, за личните му постижения и патриотичната насоченост на творчеството му.

При връчването на наградата с топли думи го поздравиха председателят на Управителния съвет на Московското отделение на Руския творчески съюз на работниците в културата, главният редактор на културно-патриотичното издание „Родина“ Константин Спаськи, както и главният редактор на „Московски вестник за култура“, академикът от Международната славянска академия

МЕЖДУНАРОДНО ПРИЗНАНИЕ ЗА БЪЛГАРСКИЯ УЧЕН ИЛИЯ ПЕЕВ

на науките, образованието, изкуствата и културата, почетният професор на Европейската асоциация на професорите Емерити (ЕАПЕ) Юрий Васюков.

Наградата е за приноса му в развитието на психологията и динамичната

позитивна психотерапия като научна и социална практика в целия свят в съвременни условия, за усилията за продължаване на дружеските отношения с Русия и България, а така също за съхраняване на историческата истина в процеса на развитие на световната цивилизация.

Освен това професор д.пс.н. Илия Пеев получи покана за участие в Програмния комитет на XIII Международна научно-практическа конференция „Личността в екстремални условия и кризисни ситуации на жизнената дейност“, която ще се проведе във Владивосток от 5-7 юли 2024 г.

циплини“ проф. Руслан Кадилов.

Целите на конференцията са търсене на пътища за решаване на актуалните научно-практически проблеми на психологията и психологията на личността в екстремни условия и кризисни ситуации; методи за противодействие на влиянието на екстремистките религиозни организации; съдебно-психологическа експертиза в наказателния и гражданския процес и др.

Съвместната работа в конференцията ще разкрие нови перспективи за бъдещо сътрудничество.

Вестник „Нова Зора“ поздравява с престижната награда своя дългогодишен почитател и се гордее с неговите успехи, като му пожелава да продължи неуморно да проправя пътя на науката в служба на хората.

СВЕТОВЕН РЕД, ИКОНОМИКА, ИЗРАЕЛ-ХАМАС-ГАЗА

Александър ГОЧЕВ

Международният съд на ООН, високо професионален, реши, че има правдоподобни доказателства за намеренията на Израел за геноцид и че има правдоподобни доказателства за извършване на геноцид в Газа. Гласуването по двата аспекта беше 13:1 и 12:2. Израелският член на съда гласува „против“ за един аспект. Представителят на САЩ гласува „за“ за двете мерки. Единственият съдия, който постоянно гласува за Израел, беше от Уганда. Решението на съда беше зашеметяващо поражение за Израел: Израел трябва да спре да наказва и убива цивилни в Газа. Съдът не постанови прекратяване на огъня, защото не може да постанови Хамас да спре да се бие (Хамас не е държава). Не е честно да се нареди на Израел да спре да се бие, ако не е възможно да се нареди същото за Хамас, защото Хамас не е страна на процедурата. По същество съдебното решение означава, че военната операция на Израел срещу Хамас трябва да бъде като военната операция на Русия в Украйна, такава, че да се избягват военни действия срещу цивилни. Така решението на съда е сериозно петно върху репутацията на Израел, петно, което няма изтриване.

Хамас не е държава, не е екзистенциална заплаха за Изра-

Четвърта част

Тази четвърта част на статията се основава изцяло на интервюта на проф. Джон Миършаймър

ел, най-мощната ядрена държава в Близкия изток. Става въпрос за съпротива, палестинска съпротива. Няма никакво място за сравнение на ситуацията в Газа с холокоста на евреите от Германия. **Говоренето за холокост в този случай е чисто и просто пропаганден трик.** А изявлението и действията на израелското правителство дават неоспорими доказателства за намерение за геноцид. („Пътят към ада е навигиран от израелските лидери“ – заглавие на статията в израелския вестник *Haaretz*).

Съветът за сигурност на ООН има правомощия да наложи съдебното решение, но САЩ най-вероятно ще го блокират. **Различни други наказателни действия срещу Израел могат да бъдат разпоредени от Об-**

член на ООН. Признаването не е еквивалентно на решение за две държави (то трябва да бъде договорено), но ще окаже натиск върху САЩ.

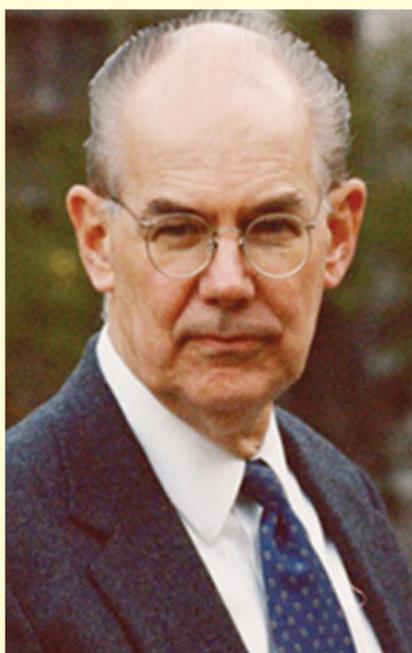
Отразяването на съдебния процес от официалните влиятелни западни медии беше ограничено до реакцията на Израел. **Половината от гласоподавателите на Байдън смятат, че става въпрос за геноцид, а 70% смятат, че е необходимо прекратяване на огъня, доказвайки силното влияние на алтернативните медии върху мнението на хората, т. е. ограничавайки ефекта на официалните медии.**

Почти всички влиятелни международни играчи, включително САЩ, подкрепят решението за две държави, каквато бе и

Джон Джоузеф Миършаймър (John Joseph Mearsheimer), роден на 14 декември 1947 г., е американски политолог и учен по международни отношения, който принадлежи към реалистичната школа на мисълта. Той е заслужил „R. Wendell Harrison“ професор в Чикагския университет. Считан е за най-влиятелния реалист на своето поколение.

Миършаймър е най-известен с разработването на теорията за офанзивния реализъм, която описва взаимодействието между великите сили като основно водено от рационалното желание за постигане на регионална хегемония в една анархична международна система. В съответствие със своята теория Миършаймър вярва, че нарастващата мощ на Китай вероятно ще го доведе до конфликт със Съединените щати.

В своята книга от 2007 г. „Израелското лоби и външната политика на САЩ“ Миършаймър твърди, че израелското лоби упражнява непропорционално голямо влияние върху външната политика на САЩ. По-новата му работа се фокусира върху отношенията между Съединените щати и Китай и участието на Запада във войната в Украйна.

щото събрание на ООН: действията от страна на Международния трибунал; препращане на случаи към Международния наказателен съд; признаване на Палестина като пълноправен

позицията на всички американски президенти след Джими Картър. **Мнението в Израел обаче е твърде надясно. Основният въпрос е какво могат и какво ще направят САЩ. Отговорът**

се налага от практиката: САЩ винаги са били на страната на Израел главно и единствено поради мощното американско израелско лоби. Последното обаче ще постави САЩ в още

по-голяма изолация.

Първото нещо, което САЩ трябва да направят в момента, е да започнат да третират Израел като нормална държава. Да кажат на Израел, че израелско-палестинският конфликт трябва да бъде прекратен. В дългосрочен план трябва да бъде прието решение за две държави, което означава натиск върху Израел. Главната пречка за приемане на това решение е изключително мощното американско израелско лоби, което прави почти невъзможно американският президент да окаже натиск върху Израел да прави това, което не иска. Хора като Нетаняху смятат, че притежават САЩ. Така беше и преди, така е и в момента. Днес обаче изглежда, че има значителна обществена подкрепа за промяна на тази ситуация, тъй като тя нанася вреди на американските национални интереси.

На стр. 11

ЛОЗАТА

Поникнала е тя от слънчев лъч,
попаднал в стъпка на богиня.
Морето спряло белия си гърч
и станало безкрайно синьо.

Шумящ наблизко кедър ѝ подал
ръката си благоговейно.
Ластарът ѝ се втурнал полудял
към най-високите му вейки.

Напил се той със светлина и страст
от своя огнен прародител.
Потекъл сок ... И от тогав
земята станала обител.

Върбан ВЕЛЧЕВ

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Сега тече абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“, с която редакцията има договорни отношения за 2024 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2024 г.: 1000 целогодишни абонамента! Ние знаем, че ви е трудно и с

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения. Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоротечно и става все по-реален образът на

онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание. Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com

София

Година XXVI

(XXXIV)

Излиза във

Вторник,

Цена 2 лв.

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. „Нова Зора“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „Нова Зора“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте „Нова Зора“. Търсете най-необходимият за България вестник.